

Keith John Moon

(23. srpna 1946 – 7. září 1978)

Ve čtvrtek 23. srpna si můžeme připomenout nedožitých 66 let anglického bubeníka Keitha Moona známého z kapely The Who. Pro své šílené kousky získal přezdívku Moon the Loon. Jeho styl hraní se podle jednoho přirovnání dá shrnout, že se Keith snažil udeřit na co nejvíce bubnů za co nejkratší čas.

Jako mladík byl hyperaktivní s nekonečnou imaginací, která mu sice bránila ve studiu, ale zato pomohla se rozvinout v hudbě – zejména hry na bicí. Ve 14. letech dostal své první bicí značky Premier. A v 17. letech Keith přišel na koncert The Who, kteří měli tou dobou náhradního bubeníka, protože kvůli chabé rytmice jim nahrávací společnosti nechtěli nabídnout nahrávací smlouvu. Během přestávky se jim Keith nabídnul (vnutil nebo zapůsobil šarmem, protože byl komplet oranžový – včetně vlasů), že to umí zahrát taky a ještě lépe, čímž dostal šanci, na základě které byl ještě tentýž večer přijat. Když jednou hráli v klubu, kde měli nízké stropy a Pete Townshend při své divoké hře ulomil o strop hlavu kytary, píseň byla rozjetá a tak Peta napadlo kytaru prostě dobít. Nicméně Keithovi to přišlo taky jako dobrý nápad a začal demolovat své bicí, čímž položili základ tzv. autodestruktivnímu umění, jakožto výraz své doby. Tento autodestruktivní manifest se stal součástí jejich vystoupení, což jim vyneslo zvučné jméno a neustálé dluhy, protože aparatura byla drahá a vydržela tak jeden koncert. Keith ovšem díky své inovativní myšlence začal používat na bicí výbušniny – sice slabé, ale postupem času se dostal až k dynamitu. Je historika, že díky jedné takové explozi přestal Pete dobře slyšet na pravé ucho (Keith měl vlasy výbuchem shrnuté na jednu stranu a vystřelený činel se mu zarazil do ruky).

Po koncertech následovala většinou party, při které Keith většinou zlikvidoval zásoby na koncert připravených trhavin. Jeho cílem byly toalety. Účty za opravy všech zničených toalet se vyšplhaly na půl milionu dolarů a navíc si tak Keith vysloužil doživotní zákaz ubytování v sítích hotelů třeba Hilton, Waldorf Astoria a Holiday Inn.

Samozřejmě, že terčem nebyly jen hotely, on ničil vše, od domů svých kamarádů až po svůj vlastní. Jednou, když na něj The Who čekali, že vyrazí na vystoupení, se najednou ozvala rána a Keith se spustil dírou ve stropě, kterou si tou explozí právě vyrobil. Běžné bylo i to, že Keith se byl schopen vrátit z letiště zpět do hotelu jen kvůli tomu, že zapomněl ještě vyhodit televizi z okna.

Co se týče historek s Keithem, tak třeba během jedné kalby s Jimi Pagem, který zrovna rozpustil Yardbirds, mu Keith vysvětlil, že jeho projekt superkapely Mad dog půjde dolů tak rychle jako olověný zepelín – Le(a)d Zeppelin – no a jak si to Jimi vyložil, je historie. Keith měl také neuvěřitelný talent na kostýmy a taky chtěl být hercem, což se mu tak trochu i povedlo, protože si zahrál v Zappově filmu 200 motels – paradoxně sestru, která se předávkovala prášky. Též se objevil i ve filmu Tommy, měl možnost si zahrát i v Životě Briana od Mothy Pythonů, ale to už nestihl.

Jeho divoké noční tahy se začaly podepisovat na jeho zdraví. Jednou po kalbě v lednu 1970 srazil autem svého kamaráda a řidiče v jedné osobě. Ačkoliv bylo prokázáno, že to nebyla jeho vina, on to cítil jinak - díky tomu trpěl nočními můrami a výčitkami za jeho smrt.

Jeho divoký život však pokračoval dál. Jednou během amerického turné Quadrophenia Tour omdlel za bicími a musel být hospitalizován (měl moc uklidňováků a moc brandy). Koncert za bicími dohrál náhodný fanoušek z publika (mimochodem existuje bootleg nahrávka z tohoto koncertu 20. listopadu 1973 Cow palace, San Francisco). Pak nastoupil na protialkoholní léčbu, ale výsledek nebyl uspokojivý. Jeho lékař mu předepsal Clomethiazol na potlačení abstinenčních příznaků, funguje dobře, ale za předpokladu, že se nekombinuje s alkoholem. 6. září 1978 šel Keith na párty Paula McCartneyho a aby sekal dobrotu, vzal si místo maximálně 3 pilulek denně rovnou 32 a tak po kalbě ve spánku zemřel (podle pitvy ho zabilo prvních 6 pilulek, ostatní pilulky ještě ani nezačaly působit).

Takže ve čtvrtek s nějakou třaskavinou v ruce potažmo v záchodu uctěte památku na šílence Keitha Moona.

Krték

Nyní máte Nájezd 39

Tak je to tu, další Nájezd z dílny šilenců scházejících se v Barré na Letné. Ou jé.

Klubové zprávičky:

- Pro 40. číslo Nájezdu zkusme v nějakém slohovém útvaru udělat přehledku děl, kde byste se pokusili popsat svůj pokoj, či jinou místnost tak, aby se nepoužil žádný název nábytku (židle, stůl, koberec, lampička...).

Jde o to, jak moc se dokážeme osvobodit od strohého popisu vnímaných věcí. A opět prosím, svá díla doneste do Barré Davemu, Baťovi nebo Krtkovi nebo je svěřte elektronické poště najezd@gmail.com.

- Víte o tom, že apokalyptické uskupení **Nouze** vydalo své CD? Více informací vám rád sdělí Rogo.

- A když jsme u těch CD, tak Hliníkové lopatky dědečka Pipýna v sobotu vydávají další **CD: Live at zkušebna 2**.

- Chtěl bych poděkovat přispěvovateli **Do Ga** za podnětné informace o budoucích akcích. Díky ti za informace!!!

- 31.8. - 2.9. se koná **Hudební soustředění v Milkovicích** - od hudebníků pro hudebníky!!! Více info v Barré.

Krték

Zprávičky

- 23.8. ve čtvrtek v rámci akce **Letní letná** v čajovém SHOW stanu zahrají Fousy Mojo a v neděli HEŘMAN ŠVIHÁK. A jako pravidelně podružné info: od kdy a za kolik nenapsali.

- 25.8. v sobotu se koná v Lochousici u Plzně akce **Lochofest 2012**. Vystoupí **JOHNY T (REUNION), CHIMAERA, AUDIOCOLLECTION, HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA**. Vstupné dobrovolné, start 16:00.

- 24-26.8. se v Meziříčku koná akce **Konec léta u Skaláka**. Vstup nic. Je tam dost zajímavých kapel, mrkněte na stránky www.christiania.cz.

- 25-26.8. v sobotu je také **ČAJOMÍR FEST 2012** - festival čajového umění a kultury z celého světa. Kde: na Vyšehradě.

- 6.9. ve čtvrtek se koná od 16:30 akce **PODVINÍ 2012**, vystoupí: FPB / UŽ JSME DOMA, BBP - PODZEMNÍ ORCHESTR, THE RITCHIE SUCCESS, ZRNÍ, TWISTED ROD. Vstup tradičně 0,-

- 15.9. v sobotu se koná od 14:30 akce **20. narozeniny Neočekávaného dýchánku**, vystoupí RUDOVOUS, KLEC, HOLY FANDA, SÍLA, dojde i na česko finské trio HRUBÝ/SCHNEIDER/MAKINEN a Neočekávaný dýchánek. Místo: Bubenská 6, Praha 7 v parčíku nad stanicí metra Vltavská u bývalé celnice, na zahradě u skautů.

Elegie za Jona Lorda

Nedávno zemřel výbornej muzikant a asi i člověk: Jon Lord. Nebudu tady vypisovat historii kapely Deep Purple, jeho dětství a cestu k muzice, toho je a internetu hromada. Napíšu, jaké období mého života tahle kapela provázela a s čím budu mít písničky „Párplů“ navždy spojený.

Psal se rok 2000 a já, čerstvě přeuceně z folkovejch „pecek“ od Nedvěďů, Daňků a jiných folkovejch zvířat začal nalézat krásu bigbítu. Na tom by nebylo nic špatnýho, když bych nebyl členem charismatické křesťanské církve, kde byla velká cenzura, co se týče hudby, literatury, stylu oblékání, délky vlasů a vousů a vůbec všeho. Samozřejmě všichni lidé v této církvi byli a jsou nejvíc svobodní... víc než zbytek zeměkoule, který žije v otroctví ďábla.

Byl jsem velice zapáleným křesťanem, avšak (stejně) jako David a vlastně i Samson jsem měl a mám jednu slabinu: ženský. Jasně, že členové církve nežili v celibátech a měli manželky a rodiny, ale vztah muže a ženy byl možný pouze za účelem svatby a intimnější vztah (šukání).. to až po svatbě. V 18 se mi moc nechtělo do ženění a hlavně Monika, se kterou jsem měl už rok tajnej vztah (sice bez šukání, ale vztah) měla čerstvých 16 let a do vdávání se ji také nechtělo. S kamarádem z dětství – Krtkem, který byl taky členem tohoto „svobodného“ uskupení jsme se scházeli a různě povídali. Samozřejmě scházení nebylo u kofoly, nebo čaje. Vždycky jsme nějakou tu škopek piva vypili. To se starším církve (tj. síť vedoucích ze zkušených členů pozn. red.) moc nelíbilo a snažili se nás všemožně rozdělit, protože kdo se nekontrolovaně schází, ten také nekontrolovatelně mluví a může také i nekontrolovatelně přemýšlet.

Byl podzim a já s Krtkem, kterej dělal zrovna nějakou tu školu v Praze, mířil do chřtánu, myslím že Peagas arény nebo jak se to jmenovalo, na koncert Deep Purple. Bylo báječné vidět ty mužíky, který jsem znal do té

doby jen z obrázků, pěkně na živo, i když ze vzdálenosti asi 80 metrů. Hudba a hlavně atmosféra na živáku prostě nejde zaznamenat na žádný médium tak, jak to cítí lidi tam a to je moc dobře. Jediný zklamání jsem měl, že když hrál trochu dýl symfonický orchestr (znovu zapsané Concerto for group and orchestra pozn. red.), kterej „Párply“ provázal, začali je lidi, kteří jsou v hudbě netrpěliví a chtějí elektrických zvuků, vypískávat. V tu chvíli jsem se i styděl, že patřím do toho davu, i když jsem nepískal, ale to Jon Lord neviděl.

Po koncertu u piva, plnej dojmů jsem řekl Krtkovi o mým tajným vztahu s Monikou. On jako správný křesťan – kamarád mě měl hned naprášit „starším“ v církvi a ti by mi pomohli ze spárů Satana. On se však zachoval „jen“ jako kamarád a řekl, že už přemejšlel, že se jim taky na to vysere. Netrvalo dlouho a společně v jeden den jsme se jim na to vysrali a začali žít život podle sebe. To ovšem znamenalo, že jsme ihned přišli o všechny přátele a hodnoty, na který jsme si do té doby zakládali. Zbyli jsme jen my dva a díky Bohu, naše přátelství trvá dodnes.

Nebyl to jednoduše úsek života, ale za tu svobodu a život, kterej teď žiju, to rozhodně stálo. Jo, cesta k pěkným místům je hodně bolavá. Mě na začátku cesty ke svobodě stála právě hudba Deep Purple a jejich písně pro mě budou takovou znělkou k životu, kterej žiju teď.

Tak díky, Jone, a pivo mi tam nahoře zatím nekupuj... doufám v to, že by asi zvětralo.

Luda

Zapomenuté myšlenky
vypuly na povrch
aby narušily harmonii vztahů,
nač hlava vrací obrazy?
proč se v nás rodí vrazi?

neustále putuji na vrchol odmítavých hor
padám dolů
v údolí mě vítají,
nechci být s nimi,
chci být tam nahoře,
strhávám poslední kousky kůže
krvácím
a směji se pokusům
zachránit mě.

do údolí vplouvá nová zpráva,
jsme hovada
naše sny jsou mizerné
a neumíme skutečně milovat,
po dotažení posledního obrysu
její tvář mizí,
jediné, co mohu dělat
je zmizet
a zahrabat vaše pohledy

láska je bolestná
a plná života,
vemte ratolesti za ruce
a ukažte jim vesmír
dost možná tam někde budu.

Rogo

Děti květin s noži v rukou

Před delší dobou se mně dostala do rukou kniha Eda Sanderse, známého beat-hippie spisovatele, básníka a člena kapely The Fugs. Mojí pozornost upoutala zejména obalem českého vydání, na němž je vyobrazen Charles Manson (vůdce komunity, mystik, zločinecký organizátor a zabiják) s hákovým křížem na čele. Kniha nesla název Rodina, což mojí zvědavost ještě více nahlodalo. O Mansonovi toho bylo napsáno spousty a většina z toho je však jen povrchní popisování jeho činů a zlovůle, kterou ovládal členy své sekty. Tato "studie" dokonale mapuje dobu, ve které Rodina žila a působila, byli to zejména květinová léta 68/69, kdy éra hippies a komun vrcholila. Pokud máte někdo pocit, že na sklonku šedesátých let se na sebe lidé jen usmívali, jste na omylu. Hippie - komunita "Rodina" za 3 roky stihla ze světa sprovodit 35 lidských obětí. Vřele doporučuji.

Ed Sanders - The Family: The Story of Charles Manson's Dune Buggy Attack Battalion (1971)
Ed Sanders - Rodina (1995, Volvox Globator)

Daave

Keith John Moon

Třetí nejlepší bubeník všech dob

..co na to říct?

...

Otoč na další stránku